

Vos en het gras

Vos zat mokkend achter zijn kop koffie. Dat verdraaide hek ook. Het stond daar van de een op de andere dag voor zijn hol en was niet van plan om te vertrekken. Vos had zich er eerst vreselijk over opgewonden maar had er inmiddels vrede mee. Het hek sloot jagers buiten, dat was fijn. Maar ook zijn vrienden. Vos slofte naar buiten, haalde zijn schouders op en ging weer naar binnen. Niks te doen vandaag. Hij klapte zijn zakmes open, hield zijn zakmes omhoog en liet het met de punt naar beneden in de tafel vallen. De punt boorde zich met een dof geluid in het tafelblad. Een prettig geluid vond Vos.

Hij trok het mes uit de tafel en ging wat verder van de tafel af staan. Hij liet het mes nog eens vallen. De putten die in zijn tafel kwamen, werden steeds dieper. Vos ging op de tafel staan. Hij strekte zijn arm en liet zijn mes vallen. Hij hoorde een droge tik gevolgd door een vreemd gekraak. Vos zag tot zijn ontsteltenis dat er een barst in de tafel was gekomen. Vos sprong van tafel. Hij wilde weg. Maar waarheen? Er was niemand om mee te spelen.

Vos bromde en sprong zijn hol uit. Hij liep in het wilde weg zijn neus achterna. Je moest wat. Het wilde weg bestond uit een overzichtelijke cirkel rond zijn hol omsloten door een hek. Vos liep doelloos in rondjes. Hij was de tel allang kwijtgeraakt toen hij uitgeput achter zijn hol in het gras inzakte. Het gras was groen en ritselde in de wind. Vos verbaasde zich over de glinstering op de wuivende halmen. Hij wuifde terug met zijn staart. 'Jullie zijn met veel.' 'We zijn één grote familie.', fluisterde het gras. Vos ging liggen. 'O, pardon', zei hij toen hij zag dat het gras doorboog onder zijn gewicht. 'We zijn wel wat gewend, we vangen elkaar op,' zei het doorgebogen gras. 'Wat doen jullie eigenlijk?' vroeg Vos nieuwsgierig. 'Wij staan naast elkaar', zei het gras vastbesloten. 'Maar dan kunnen jullie niet spelen?' 'De wind speelt met ons.' 'Wat speelt hij dan?' 'Hij blaast soms hard, soms zacht. En dat kietelt.'

Na een lange pauze vroeg Vos bescheiden: 'Willen jullie met mij spelen?' Het gras werd stil. 'Goed dan', besloot het gras plechtig. Vos liet zich dit geen twee keer zeggen. Hij rende door het gras. Sprong zo hoog als hij kon en liet zich duizelig rollen. Het gras prikte, kriebelde en ving hem met duizend armen op. 'Fijn, hè', zei Vos helemaal buiten adem. Geen antwoord. Het gras was naar alle kanten platgedrukt. 'Je hebt ons pijn gedaan', klonk het eindelijk. Vos keek geschrokken om zich heen 'Zo had ik het niet bedoeld!' 'De wind gaat veel bedachtzamer met ons om!' antwoordde het gras. 'Hij wiegt ons in slaap en brengt onze kinderen naar verre oorden.' 'Ik ben de wind niet, ik ben Vos!' 'Je hebt ons niet aangevoeld.' 'Had dat dan gezegd!' Het gras zuchtte. 'Je denkt alleen aan jezelf.'

Vos had genoeg van het gras gekregen. Het wilde niet spelen en had vervelende praatjes. Bovendien miste hij zijn echte vrienden. Vos liep langs het hek terug naar zijn hol. Opeens zag hij overal gras. Zelfs achter het hek. Maar daar was het gras veel groener. Vos stak zijn snuit door het gaas. 'Ik ken jullie ouders, dat zijn erg stomme lui!' zei Vos pochend. 'Wij komen van de wind', zei het gras beledigd. 'Dat denken jullie maar. De wind heeft jullie alleen maar weggebracht. Ik weet niet of jullie daar blij mee moeten zijn...' Vos vervolgde: 'Pas op voor jagers!' 'Zien we er soms bang uit?' 'Nee, niet speciaal', zei Vos uit het veld geslagen. 'Jagers? Daar zijn wij niet bang voor. Wij zijn met heel veel', snoefde het gras. 'Ze

vertrappen jullie, als je niet oppast! Ze hebben veel grotere voeten dan ik.' 'Wie denk je wel niet dat je bent?' zei het gras verontwaardigd. 'Ons krijg je niet bang. Je zou meer respect voor ons moeten tonen. Wij zijn met meer!' Hij had nooit geweten dat gras zo irritant was. Hij voelde de grassprietten prikken in zijn poten en hoorde ze daarbij grinniken. Wat hadden ze een lol met elkaar. Vos wond zich verschrikkelijk op. Hij was jaloers. Erg jaloers. Zij hadden elkaar en de wind. Hij had niemand behalve zichzelf.

Vos klapte zijn zakmes open. Met moeite wurmde hij zijn poten door het hek en sneed zonder pardon een onwillekeurig aantal grashalmen af. Het gras siste verongelijkt. 'Zo nu weet je ook eens hoe dat voelt om afgesneden te zijn van de rest!' De halmen verslapten direct in zijn poot. Vos schrok. Dit was nu ook weer niet de bedoeling. Vos snelde naar zijn hol terug en deed het gras in een vaasje om het te redden. Hij zette het vaasje precies op de barst in zijn tafel. Het mocht niet baten. Het gras hing er treurig bij en zei geen boe of ba meer. Vos had spijt. Zo ga je niet met gras om, vond hij.

Hij liep onzeker naar buiten. De zon ging onder en ving de cirkelvormige tuin van Vos in zijn gloed. Hij liet het gras achter het hek links liggen omdat hij zich schaamde en liep gelijk naar het gras achter zijn hol. Dat krabbelde precies waar hij gespeeld had, ondersteund door de wind langzaam overeind. Een zwerm muggen danste boven de pluimen, net goudvonken. De grashalmen wuifden zacht. Vos wuifde langzaam met zijn staart. Hij deed een stapje dichterbij. 'Het spijt me. Ik had me niet zo moeten laten gaan.' Het gras fluisterde: 'We vergeven je.' 'Jullie zijn schitterend!' zei Vos. 'Misschien zijn we te snel op onze tenen getrapt' zei het gras verlegen. 'Je mag wel zachtjes met ons spelen, hoor. Wij hebben soms ook genoeg van elkaar, we komen nooit van elkaar af en kunnen wel wat afleiding gebruiken.' Vos liep op de kussentjes van zijn poten en danste met de pluimen. Het gras giechelde. Vos schaterde. Toen hij uitgeput met een glimlach op zijn snuit wilde vertrekken, zei het gras aarzelend. 'Je mag wel bij ons komen logeren...' Vos draaide zich met een beheerst sprongetje om en ging midden in het veld liggen. Hij krulde zich op en zag hoe het gras de zon in slaap wiegde. De pluimen kriebelden in zijn oren en fluisterden een slaapversje.

Elard Pijnaken